

in nevtolažljivo joka; njene punčike ječijo pod zvrnjenim vozičkom in zaman prosijo, naj jih kdo reši, tudi one morajo žalovati za izgubljenim Pusijem.

Pa nič ni tako skrito, da ne bi bilo kdaj očitno — hlapec je povedal dekli, da je on potopil živalice, dekla gospej, in tako je vedela vsa hiša, kaj je učinil poredni Živko.

Marica skoraj teden dnij ni pogledala bratca in ni marala govoriti ž njim, Melitka se ga je ogibala kot bav-bava, mama se je hudovala S časoma je pozabnost zacelila rani v srcih Marice in Melitke, za nekaj dnij so se imeli zopet radi, srčkano radi.

Tudi jaz sem se igral kakor Marica in Melitka z njih poskočnimi, hudomušnimi mačicami, božal in gladil jim mehko dlačico Če smo se izprehajali po krasnem vrtu, skakljale so za nami; če smo posedali v hladni senčnici, smuknile so tudi one na klop, s klopi nam na kolena, s kolen na ramo in nas prijetno-nagajivo z dolgimi brčicami božale po uhljih, vratu, licu . . . Lepi, zlati časi!

Te vrstice naj bodo v hvaležen spomin plemenite gospe Rudnikove in nje milih hčerk: Marice in Melitke in v žalosten spomin živih igračic: Micuža, Opice in Pusija.

Krasán je svet planinski!

Dosegle svet planinski
So čile mi noge — —
Tu v sreči zdaj detinski
Vzigrava mi srce . . .

Juhé!

Ah, davna spet oglašá
Mladost se iz megle —
Opojna njena čása
Razvnema mi srce . . .

Juhé!

Procvita šarovito
Planinsko cvetje tu — —
Klobuk si dičim s kito
Planinskega cvetú . . .

Juhú!

Zajemam si spomine
Mladostne v srčnem dnu,
V razvneti obraz mi šine
Svetost sladká mirú . . .

Juhú!

In krasni cvet planinski
Pokladam na srce,
In v radosti detinski
Vse misli mí drhté — — —
Juhé!

Vneslav.

